

Det treenige principps tre analyser

(Symbol nr. 8) (Symbol nr. 9) (Symbol nr. 10)

1. Der eksisterer bevidsthed bag verdensaltet

Vi har allerede i det foranstående fået et første indblik i verdensaltet, der viser os de levende væseners dobbeltprincip eller samtidige fremtræden som makrovæsen og mikrovæsen. I kraft af dette princip bliver alle eksisterende levende væsener og dermed verdensaltet synligt som en uadskillelig enhed. Da denne enhed således består af levende væsener, bliver det til kendsgerning, at den er levende, og at der, som vi senere skal se, overhovedet ikke findes noget som helst dødt i den. Dette understreges yderligere derved, at der er bevægelse og dermed funktion og skabelse absolut alle vegne i nævnte enhed eller verdensaltets uendelige område, ganske ligegyldigt hvor lille et mikrokosmisk felt eller hvor stort et makrokosmisk område, vi så end måtte udpege til undersøgelse. Der er således bevægelse og dermed forvandling overalt. Da denne bevægelse eller forvandling er identisk med logisk skabelse, eksisterer der således ikke blot bevægelse eller skabelse i denne enhed, men der eksisterer også „bevidsthed“. Bevidsthed udgør igen et urokkeligt bevis for et levende ophavs eksistens. Vi skal nu i det følgende påvise verdensaltets identitet som et levende væsen.

2. Verdensaltets analyse er identisk med det levende væsens analyse

Vi har således her for os verdensaltet. Hvad kan vi da sige om dette gigant-ocean af bevægelse, logisk forvandling eller skabelse? — Da det udgør alt, hvad der eksisterer, udgør det således samtidigt alt det store og alt det små, alt det hvide og alt det sorte, alt lys såvel som alt mørke, alt det intellektuelle og alt det uintellektuelle, alt det såkaldte „onde“ såvel som alt det såkaldte „gode“. Det udgør kort sagt alle ting på en gang. Da det således lige så godt udgør det ene som det andet, kan det i sig selv ikke have nogen som helst analyse ud over dette ene, at det udgør „Noget, som er“. Verdensaltet er dermed synligt som navnløst i sin allerhøjeste analyse. Vi har derfor udtrykt denne analyse som „X 1“. — Dette navnløse „Noget“ har en skabeevne, hvilket bliver til kendsgerning i form af al naturens udfoldelse såvel i mikrokosmos og makrokosmos som i „mellemkosmos“, hvilket sidste kosmos er det, der udgør planter, dyr og mennesker. Denne altomfattende og dermed uendelige skabeevne kan heller ingen analyse have, eftersom alt, hvad vi så end måtte sige om den, kun kan være udtryk for noget, der er frembragt ved den. Dette „Noget“ kan derfor ikke være udtryk for selve dens egen evige natur. Da den ikke kan være skabt, men er evig, er den også i sig selv hævet over tid og rum. Den kan absolut kun udtrykkes som „Noget, der er“. Vi har derfor udtrykt denne verdensaltets altomfattende skabeevne som

„X 2“. Denne skabeevne afsløres urokkeligt af resultaterne af det ocean af skabte ting eller foreteelser, der udgør det synlige verdensalt, som er frembragt ved den. Dette synlige verdensalt udgør et evigt, uendeligt ocean af skiftende foreteelser. Da dette ocean af skiftende foreteelser er evigt og uendeligt, kan det ikke i sig selv have nogen analyse. En hvilken som helst tids- og rumdimensionel analyse kan kun gælde et objekt, der udgør en lokalitet, en enkelt bølgetop i dette altomfattende livsocean. Den kan således aldrig udgøre en analyse af helheden. Vi kan derfor om dette livets gigantiske, evige og uendelige livsudtryk kun sige, at det er „Noget, som er“. Dette navnløse „Noget“ har vi udtrykt som „X 3“. Ved at rette vort blik på selve verdensaltet har vi set, at det udgør nøjagtigt de samme tre analyser, som vi påviste i forklaringen til symbol nr. 6, de samme tre X'er, de samme tre realiteter, der lige akkurat udgør de tre betingelser, der kræves, for at et „Noget“ kan fremtræde som „et levende væsen“. Ligesom „X 1“ på symbol nr. 6 udgør „jeg'et“, „X 2“ dets skabeevne, hvilket vil sige: dets oplevelses- og manifestationsevne, og „X 3“ dets organisme, således ser vi her, det samme gøre sig gældende i verdensaltets analyse. Verdensaltets „X 1“ er også et dirigerende jeg, og dets „X 2“ en skabe- og oplevelsessevne. Hvordan skulle ellers vort makrokosmos og mikrokosmos og vort mellemkosmos med sine logiske skabelsesprocesser, som igen udgør det urokkelige livsprincip, på hvilket hele verdensaltets eksistens og liv er baseret, kunne eksistere? —

3. Det treenige princip

Det levende væsens og dermed også verdensaltets grundanalyse udgør således „et treenigt princip“, der altså i sin analyse udgør „jeg'et“, „skabeevnen“ og „det skabte“. Når disse tre principper udtrykkes som treenige, er det fordi, de urokkeligt er uadskillelige. Hvis „jeg'et“ ikke eksisterede, kunne „skabeevnen“ heller ikke eksistere. Hvem skulle da dirigere eller benytte den? — Men når „skabeevnen“ ikke eksisterede, ville „det skabte“ jo også være en umulighed. Dette af disse tre principper bestående levende væsen er hermed synligt som en evig realitet, hvad enten denne realitet er Guddommen eller gudesønnerne. Jeg'et og skabeevnen kan aldrig nogen sinde have begyndt, thi i så fald måtte der forud have eksisteret en tid, hvor de nævnte to foreteelser ikke eksisterede; hvordan skulle de da være blevet til? — „Noget“ kan ikke komme af „intet“, ligesom „intet“ umuligt kan blive til „Noget“. Det treenige princip er således det levende væsens absolutte livsoplevelsesfundament. Det er i virkeligheden dette treenige princip, der i den kristne verdensreligion er symboliseret i udtrykkene „Faderen“, „Sønnen“ og „Den hellige Ånd“. I senere analyser skal vi se, hvorledes „X 1“ er „Faderen“, „X 2“ er „Sønnen“ og „X 3“ er „Den hellige Ånd“. Vi vil således få at se, at „Faderen“ er et symbolsk udtryk for verdensaltets evige og absolut eneste virkelige „Guddom“. „Sønnen“ er et symbolsk udtryk for verdensaltets levende væsener, medens Den hellige Ånd er et symbolsk udtryk for denne ene altomfattende Guddoms bevidsthed.

4. Forklaring til symbol nr. 8

Den hvide skive symboliserer den navnløshed, verdensaltet i sig selv udtrykker i kraft af, at det udgør alt det, der eksisterer. Det udtrykker derved det samme »Noget«, som jeg'et i det levende væsen. Vi må derfor betragte dette »Noget« som »verdensaltets jeg«, hvilket vi har udtrykt som »X 1«.

Forklaring til symbol nr. 9

Ligesom der bag verdensaltet eksisterer et evigt »jeg«, således ser vi, at dette »jeg« også har en skabevne. Da denne både er evig og uendelig, bliver den også navnløs. Og vi har derfor kaldt den »X 2«.

Den violette farve udtrykker denne skabevnes højeste grundenergi, der, som vi senere skal se, bringer livets seks andre grundenergier i særlige for væsenets skiftende livsoplevelsestilstande livsbetingende kombinationer. Denne syvende grundenergi har vi udtrykt som »moderenergien«.

Det store mørke felt i midten af symbolet og de mange små mørke felter ude ved symbolets rand symboliserer, som vi skal se på symbol nr. 11, det evige princip, der betinger, at det »Noget«, som vi har set, udgør jeg'et i det levende væsen, og som i sig selv er et udødeligt element, kan udgøre jeg'et i alle eksisterende levende væsener. Uden dette princip ville både Guddommens og de levende væseners eksistens være en absolut umulighed. I kraft af dette evige, urokkelige princip bliver det bag alle skabte eller tids- og rumdimensionelle ting eksisterende »Noget, som er«, synligt som »jeg'et« i den evige Guddom og som »jeg'et« i alle eksisterende levende væsener. Det er dette, der ligger til grund for begrebet »Gud« og »gudesønner«. Det er i henhold hertil, at vi også kan udtrykke Guddommen ved begrebet »Faderen«. Det er det uadskillelige samarbejde mellem Gud og gudesønnerne, der opretholder evig bevidsthed eller evigt liv for alle eksisterende levende væsener. På dette samarbejde beror altså absolut al skabelse og oplevelse af liv.

Forklaring til symbol nr. 10

Symbolet symboliserer resultatet af verdensaltets »X 1« og »X 2«, hvilket altså igen vil sige: resultatet af Guddommens skabevne, der består af alle de levende væseners skabevner tilsammen. Dette resultat er de synlige verdensalt eller X 3. Nævnte verdensalt udgør således Guddommens organisme, der igen består af de levende væseners organismer og udgør alt, hvad der kommer ind under begrebet tids- og rumdimensionelle realiteter, hvilket vil sige makrokosmiske og mikrokosmiske såvel som mellemkosmiske organismer, der alle udgør skabte redskaber for udfoldelsen af Guddommens skabevne og den heraf følgende opretholdelse af evig livsoplevelse.

På symbolet ses seks farvede felter. Det er Guddommens bevidsthedsfelter. Disse felter beforders i kraft af tilsvarende seks grundenergier. Disse grundenergier kender vi under begreberne: »instinktenergien«, »tyngdeenergien«, »følelsesenergien«, »intelligensenergien«, »intuitionenergien« og »hukommelsesenergien«. Ved hjælp af disse energier kombineres Guddommens skabevne og de levende væseners skabevne i et evigt samarbejde. Resultatet af dette samarbejde udgør, som vi senere skal komme tilbage til, de store livsoplevelsessfærer: »instinktsfæren«, som vi kender under begrebet »planteriget«, på symbolet markeret med rød farve. Dernæst kommer »tyngdesfæren«. Denne er markeret med orange farve, og vi kender den under begrebet »dyreriget«. Herefter følger »følelsessfæren«, markeret ved gul farve. Denne sfære udgør det totalt fuldkomne »menneskerige«. Den næste sfære er »intelligenssfæren«, markeret med grøn farve. Denne sfære har vi udtrykt som »vidsomsriget«. Den følgende sfære udgør »intuitionssfæren«, markeret med blå farve. Denne sfære har vi udtrykt som »den guddommelige verden«. Herefter kommer den sidste sfære »hukommelses-sfæren«, markeret med lys indigofarve. Denne sfære har vi udtrykt som »salighedsriget«. Vi skal i det næste symbols forklaring uddybe denne Guddommens og de levende væseners bevidsthed og samarbejde nærmere.